

Серпень

Юрій Іздрик

сонце впирає по саме нікуди
сенси парують і висихають
ми перелиті цим літом і випиті
і переписані двічі навзаєм
передозовані переосмислені
знову готові цей світ називати
ми обростаєм листами як листям
і розцвітаєм цукровою ватою
сонце періщить по саме нікуди
вата стікає в'язким сиропом
мружаться очі зачинених вікон
люки задраєно і перископи
жовтий наш човен іде під шкіру
білі драже розчиняються в венах
літо не має жодної міри
серпень виходить на авансцену
і – монологи
і – реверанси
згашена рампа
темна куліса
серпень завжди випадає як шанс
раптом померти і вийти на біс